

NEW YORK POP CITY



Kimmo Nurmi

New York Pop City

© 2019 Kimmo Nurmi

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7691-9

New York Pop City

INTRO

Daytonan renkaat painautuvat tien pintaan Lakeland Avenuella. Vauhti kiihtyy ja setelit lentävät pitkin tuulilasia. Satakuusikymmentäkaksi mailia tunnissa. Katson takapeilistä, kun miljoona dollaria sataa Long Islandin taivaalta ja salkku iskeytyy maahan. Rumpusoolo alkaa ja Manhattanilla nousee aurinko. Hetkinen! Nyt kelataan VHS-kasettia takaisin ja nopeasti...

Istun 11th Street Barin kulmapöydässä. Eteeni tuodaan New Amsterdam -olut, joka tarjoillaan jäänhuuruissa lasituopissa. Kello on 17.32. Ravintolassa on lisäkseni yksi asiakas, joka istuu baaritiskillä ja tutustuu ilmeisesti päivän lehteen. Mies on pukeutunut vaaleisiin farkkuihin, ruskeaan mokkanahkatakkiin ja buutseihin. Kaiuttimista soi vaimeasti Tom Pettyn Louisiana Rain, jonka kitarasävel sopii seesteiseen hetkeen mainiosti.

"Oletko lukenut uusimman otsikon? Nyt jo kaupunginjohtajakin on huolissaan 11:sta kadun lapsista. Kaupunkiin on julistettu hätätila.", mies baaritiskillä huutaa.

"Anteeksi mitä? Odotan ystävää.", vastaan.

Mies baaritiskillä: "Ei mitään."

Mies huitaisee kädellään halveksivasti ilmaa ja kääntää päänsä takaisin lehteen. Ulko-ovi aukeaa. Nainen mustassa jakkupuvussa kävelee pöytäni eteen. Nousen pystyyn ja kättelen.

Minä: "Te taidatte olla vuokranantaja."

Nainen: "Hei, cowboy! Mukava tavata. Nimeni on Nikita ja olen vuokranantajasi. Tervetuloa New Yorkiin."

Minä: "Kiitos. Mukava tavata, Nikita."

Nikita: "Kauanko aiotte olla täällä?"

Minä: "Yhden yön tai kaksi vuotta. En tiedä."

Nikita: ”Olen kirjoittanut yhden kirjan. Kokemuksen perusteella suosittelen ajoittaista etäisyyden ottamista siihen.”

Minä: ”En mielestäni puhunut kirjan kirjoittamisesta. Tulin vain katsastamaan miten tuppukylässä voidaan. Voimme kyllä sopia tällä puheella, että kirjoitan muutaman sanan kokemuksistani.”

Nikita: ”Olette loistavaan aikaan kaupungissa. Elämme mielenkiintoisia aikoja. Tuli on hyvä renki, mutta huono isäntä. Tässä avaimet. Huoneenne numero on 23. Se sijaitsee tämän rakennuksen kolmannessa kerroksessa. Portaat ovat ulkopuolella.”

Minä: ”Taidatte olla metaforien ystävä. Anna avaimet.”

Nikita: ”Tässä ole hyvä. Haluatteko, että käyn ajoittain huoneessa katsomassa kaiken olevan kunnossa?”

Minä: ”Se voisi olla hyvä, mutta joudun uppoutumaan tunnelmaan ilman häiriötekijöitä.”

Nikita: ”Se on teidän valintanne, jota minun on kunnioitettava. Muistakaa pyytää apua, jos sellaista tarvitsette. Kirjoituspöydän lankapuhelimen vieressä on toimistoni numero, johon voitte soittaa halutessanne. Vien kuitenkin salkkunne etukäteen huoneeseenne.”

Nikita nostaa salkun ja kääntyy vielä ovelle minuun päin.

Nikita: ”Melko painava salkku.”

Minä: ”Raha painaa.”

Nikita karkaa salkkuni kanssa ulos ovesta. Nautiskelen kahvini loppuun ja nousen portaat ylös kahvilan edestä, kävelen kolmannen kerroksen pitkän käytävän päätyyn ja avaan huoneen 23 oven. Katosta roikkuu ikääntynyt valaisin, joka valaisee himmeästi koko tilan. Huoneen perällä on sänky ja putkitelevisio. Valkoiset betoniseinät ovat kellastuneet. Seinillä on muutamia mustavalkoisia abstrakteja tauluja, joista erottuu ihmis- ja eläinhahmoja. Pienistä ikkunoista on näkymä vastapäiseen vietnamilaiseen ravintolaan. Katuvalot syttyvät. Lankapuhelin soi. Nostan luurin ylös.

Nikita: ”Anteeksi vielä häiriö. Haluatko kuunnella musiikkia kanssani?”

Minä: ”Kyllä. Aiotko palauttaa salkkuni?”

Nikita: ”En palauta sitä. Mitä teet tänään illalla?”

Minä: ”Minulla ei ole siitä pienintäkään käsitystä. Hyvää yötä, Nikita!”

Lyön luurin kiinni ja irrotan johdon seinästä. Istun kirjoitusko-
neen äärelle. Katson tyhjää paperia. Lähdän iltakävelylle New
York Pop Cityyn.



NEW YORK POP CITY

Kävelen Lower Manhattanilta St Jackson Streetiä koilliseen ja kuuntelen Alphavillen Big in Japania korvalappustereoista. Nautin päähani tunkeutuvasta ajatusvirrasta, vastaantulevien ihmisten katseista ja spektrin jokaista aallonpituutta sykkivistä kaupungin valoista. Käännyin luoteeseen johtavalle pimeälle sivukujalle ja nojaan hetkeksi metalliseen tolppaan, joka syöksee sähkönsinisen valokeilan kasvoilleni ja luo varjon takakivetykselle. Ruostumatoman teräksen koleus syyskuisessa New Yorkissa tunkeutuu lapoluiden väliin valkoisen Levi's farmaritakin läpi. Vieressäni on ränssinyt puhelinkoppi, jonka ikkunat ovat rikkoutuneet. Vanhan puhelinyhtiön metallinen Verizon-kyltti on kääntynyt kallelleen. Vaimea tuuli heiluttaa johdon jatkeena roikkuvaa luuria.

Kaivan rintataskusta pehmeän Colt-askin ja löydän etusormella viimeisen savukkeen, jonka sytytän tulitikuilla. Rypistän askin kasaan ja heitän sen kivetykselle, josta se pyörihtää ruosteiseen viemärikaivoon. Vedän ensimmäisen henkäyksen, ja tyhjennän keuhkot kohti tähtitaivasta samalla, kun viimeiset syntetisaattorisoinnut työntyvät kuulokkeista tajuntaani. Seuraan savupilven kiemurtelua sähkönsinisessä valokeilassa, kunnes taiko-rummun pamaus päättää Sony Walkmanin C-kasetin A-puolen, ja savupilvi haihtuu ajasta ikuisuuteen. Otan korvalaput pois, käänän katseen ylös. Aistipatteristoni täyttyy vaimeasta tuulen huminasta sekä ylhäällä hohtavasta taivaasta, jonne heijastuu kaupungin valot ja mielettömyys.

Maaailman suurimmassa diskopallossa eli New Yorkissa on mahdollista ajautua hiljaisuuden kuplaan. Taivaalta sataa lentolehtisiä, mutta en anna niiden häiritä minua. Tässä hetkessä ei ole muuta kiehtovaa kuin todellisuus.

Luon katseen kujan päässä sijaitsevan Mars barin terassille ja

ihailen näkymää koko kauneudessaan. Terassin yläpuolella oleva valomainos on hajalla. Vihreänä vilkkuvista kirjaimista ainoastaan osa erottuu polttimoiden syttyessä satunnaisella frekvenssillä. Ajoittain ne jäävät palamaan jopa minuutiksi, kunnes sammuvat kokonaan syttyäkseen taas uudelleen. Mitä kauemmin katson, sitä vakuuttuneemmaksi tulen tosiasiaista, jota en olisi voinut vilheimmissä fantasioissanikaan ajatella näkeväni: Mars Barin terassilla istuu Nick Story Forrest katse naulittuna vastapäiseen seinään. Hetkittäin hän ottaa lasista ison siemauksen ja laskee ilmeikään värähtämättä juoman takaisin pöydälle. Sen ajan, jolloin hän ei juo paukkua, pitkä ja jäntevärakenteinen mies pyörittää kylmänrauhallisesti lusikkaa gin tonic -lasissaan, ja katsoo ylevästi silmälasiansa läpi tyhjyyteen. Hänen kalpeat kasvonsa tulevat esiin välähdyksenomaisesti baarin valomainoksen alla, ja häviävät aina hiljalleen polttimoiden sammuesssa. On absurdia ajatella, että Nick Story Forrest ei olisi rekisteröinyt jokaista liikettäni. Olemme kadunpätkällä, johon päivätöitä tekevät eivät eksy.

Voisin jäädä tähän hetkeen käymään keskustelua itseni kanssa siitä, kannattaako minun juosta asunnolleni vai suosiolla mennä tervehtimään Nickiä. Sytytän uuden savukkeen, jotta saan miettimisaikaa. Yritän sauhujen puhaltelulla viestiä vilpillisen välinpitämättömyyden suhtautumistani tilanteeseen, jossa olemme huomanneet toisemme. Nick Story Forrest nauttii selvästikin tilanteesta ja odottaa lasittunein katsein seuraavaa siirtoani. Mikäli sammutan tämän savukkeen ja jatkan nopeasti pois tältä kadunpätkältä takaisin ihmisten ilmoille, Nick vähintään naurahtaa mielessään pelkuruudelleni. Toisaalta hän saattaa estää minua kovaäänisellä huudolla ja mahdollisesti jopa väkivalloin, mikäli yritän paeta tilanteesta. Jos kuitenkin kävisi niin onneksaasti, että sattuisin onnistua kävelemään pois takaisin asunnolleni, minulta jäisi kokematta kohtaaminen Nick Story Forrestin kanssa. Minulla on ainoastaan yksi vaihtoehto. Oletan, että saatan selvittää ilman suurempia ongelmia kohta alkavasta tapaamisesta siitä syystä, että olisin todennäköi-

**Omistettu musiikille ja
raumalaiselle tarinankerronnalle.**



9 789528 076919